

Компромисът от Люксембург

Друг централен пробив в успешната история на европейската интеграция е "компромисът от Люксембург" през 1966 г. В предвидения от Договора за ЕИО преходен период би трябвало от 1 януари 1966 г. в Съвета на министрите да бъде възможно да се взема решения с квалифицирано мнозинство по важни въпроси. Франция се опитва да предотврати този преход със своята "политика на празния стол", като от 1 юли 1965 г. постепенно се оттегля и не участва в заседанията на органите на ЕИО. Във връзка с това в "компромиса от Люксембург" от 27 януари 1966 г. е посочено, че при спорни въпроси следва да се търси консенсус. В случай че не се удаде да се постигне този консенсус, Франция изхожда от това, че отделна страна членка на ЕИО има правото да наложи вето, ако са засегнати нейни жизненоважни интереси. Противно на това петте останали държави от ЕИО желаят да осъществят предвидените в договора процедури за гласуване. При интерпретацията на "компромиса от Люксембург" Франция успява да наложи своето виждане, така че след това фактически за всеки участник в ЕИО съществува възможността да наложи вето. Поради това много възможности за развитие на една динамична политика на интеграцията остават нереализирани от Съвета на министрите.